

Az ifju Hebbel.

Ti csiszoltok, faragtok, puha kézben
Finom és hajlékony a véső.
Márványszirtből formát én homlokommal
Sujtok szabadra!
Kenyérért törnek kezeim —

Még távol vagyok önmagamtól,
De akarom, Énné legyek.
Hordok véremnek mélyén valakit,
Ki követeli önnön-létrehozta
Isten-menyboltját s ember-sártekéjét.

Anyám olyan szegény nő,
Hogy nevetnétek, megpillantva őt.
Lakunk egy szűk öbölben,
Kunyhónk a faluvégén áll.

Az ifjuságom, mint egy hegedő var,
Alatta seb,
Honnan naponta vér szívárogoz:
Oly torz ettől vagyok.

Alvás nem kell nekem,
Étkem csak annyi, éhen hogy ne vesszek.

Könyörtelen a harc
Ezer kardheggyel mered a világ
S mindenki én-szívemre éheznek.
— Oh én fegyvertelen, vérem csöppjében
Mindenkit fel kell hát olvasztanom!

Irtá: Gottfried Benn.
Ford.: Ajtay Miklós.

Ködasszonyok.

(Mese.)

Szép nyárvég. Az üteg a Kárpátokat járja. Napok óta ködszállat alatt a hegyek. Szítál, porlik, szakad a lomha, bolyhos, sulyos párázat végtelenül. Néha déltájon a hegyek derekáig enged, elfoszlik az erdők között. Egy félóra világosabb lesz, élékanyarog a Tiszavölgy, megnyílik egy-egy út, egy-egy harangvirág, vadnapraforgó is feltámasztja ázott fejét, a derekák kihuzódnak a nyeregben. Azután egyszerre észrevétlenül egy árnyalattal elfüggönyöződik a levegő, a patak egy félhanggal mélyebben zúg, elülnek az árnyékok, az erdőből tábori őrsőkben surran elő s lassan tömött oszlopokká lesz, — na, visszazsibbadok a nyeregbe, — a köd.

Estefelé falut érünk. A pap házában, meleg, világosság, vacsora mellett lassan-lassan feloldódik a tüdönkről, az agyunkról a fojtó nedvesség.

A házban zongora van, a divány felett táncrendek, kotillonok, egy kis asztalon himzöráma . . . A pap mondja, hogy a lányát megint elküldte aradi rokonaihoz. Az ember sohasem tudja. Olyan közel a határ. Meg aztán ott jobban is lehet férjhez menni. A lány hát elment.

Másnap ebéd után parancsot kapok. Legfennebb holnap estig végig járni a hegyláncot, keresni rajta ágyuállást, találni hozzá utat.

Délután háromkor indulok. Végig kell járnom a Pietros, Hovarla, Pozizsevszka, Menczul, Turkul, Cserna Hora, Pop Ivan hegyláncot. Nyeregtáskában két napi élelem, kápára kötött sátorlap, esőköpeny. Az idő tisztulni indult, nemsokára hegynek fel járok, mögöttem kocog a lovász.

Istenem, két-három hónapja nem beszéltem nővel. A faluban a házigazdámnak van három lánya, az egyik vöröshaju, kicsit kancsal, kicsit lompos zsidó lány, de már formának indult, már szemérmetlenül kíváncsian néz, már tizenhat éves . . . Az ördögbe is, legalább ezt a délutánt tudtam volna otthon tölteni. Dehát parancs: parancs.

Keresztut. Térképen kell utána nézni, merre menjek. Na, jóéjszakát. Mára ismét végleg elborult. Az ut mindenütt a patak mellett halad, észrevétlen emelkedik, a fordulókat pedig már egyre jobban rejti a köd.

Egy irtásos oldalnál hid akad utba, tul rajta meredek koptató, bucsuzik a patak.

Félhat. Még ősz sincs s már majdnem este lett. Komor, nehéz, magányos, mozdulatlan erdei csendesség. A fákról cseppekké gyült köd kopog az avarra. Valahol tüzfény villan fel az erdőn. Ma már nincs hova tovább menni, nézzünk éjszakai szállást.

Völgyzáró gát. Három völgy szakad össze, vize felduzzad a nyersen tákolt gátkolosszus előtt, tóvá térül pár nap alatt tavaszi áradásban, őszi esőkor s viszi az erdőemberek levágott boronáit Husztig, hol is kifogják őket a ruthén tutajosok s egybekötözvén, letutajozzák sokszor Szegedig is.

A gáthidlás hosszában 8—10 máglya lobog, erdőemberek, dragonyosok, ulánusok ülnek körülötte.

A lovakat kipányvázuk éjszakára, én visszatérek a hidlásba. Teljesen át vagyok ázva, levetkőzöm egy tűz mellett, a ruháimat kitergetem száradni. Nem vagyok éhes, de eszem, mert hideg van s mert aztán aludni kell.

Az ingem megszáradt, álmos vagyok. Eggyel arrébb teszem a szállásomat, a tüznél nem lehet aludni, olyan meleg van. Van valami furcsán, meghatóan karácsonyi ebben a sok szikrázó, kékfüstű tüzben, ezekben a szinesruhájú lovaskatonákban, az emberrakások halk, duruzsoló zümmögésében, gátzuhogásban.

Fülemre huzom a köpenyegemet, elalszom. Negyedóra mulva felébredek, mert fázom. Visszaköltözöm a tüzhöz melegedni. Itt ismét elálmosodom, arrébb húzódok lefeküdni. Megint felébredek, megint fázom. Hátha lehetne aludni a tüznél, megpróbáljuk.

Betakarózom, hátat fordítok a tüznek — na, ugy na, most aztán jöhet az álomzsákos ember.

„Hol volt, hol nem volt, de talán inkább hol nem volt, volt egyszer egy kiskirály, egy hatalmas várur. Kastélya itt épült a Turkul tetőn, abban lakott az öreg király feleségével és 16 éves fiával.

Egy özsonna után ott ültek a bástyakertben, az öreg király malomjátékot játszott a várnaggyal, a királyné foltozta a királyfi harisnyáit, a gyermek pedig nyilvesszőt faragott magának somfából.

Senki sem vette észre, mikor egyszer csak be- ment a vadássterembe, leakasztott a falról az ott

függő vadászkézségek közül egy kürtöt s kihozta azt a kertbe.

Vén himszarvas szarvából készült hatalmas tüllök volt. Amint a királyfi megfujta, hangja fájón, vágyón bugott végig a hegyeken, a Cseremosz völgyön. A Tatárszoros hatszorosán verte vissza zengését, szarvas-suták riadtak rá vissza, párjuk szerelmes hívását érezve meg benne.

Mintha mesélne valaki. A fejemet kidugom a köpeny alól s tényleg a hét ruthén paraszt közül egy beszél, a többi hallgatja. Nem tudok aludni. Tűz felé fordulok, hallgatom én is.

„Az öreg király egy percig dermedten ült a helyén, azután felugrott, odaszaladt a fiához, kikapta kezéből a kürtöt s rákiáltott villogó szemekkel. — Te gyermek. A királyné ijedten fordult hátra, a várnagy felborította a játéktáblát, a királyfi pedig tágra nyitott szemmel bámult az apjára. Erre az öreg jött zavarba, egy darabig hol a fiát, hol a kürtöt nézte, aztán a feleségéhez fordult: — Te anyjuk. Igaz, hogy még csak 16 éves a kölyök? — Igaz hát — szólott a királyasszony — áprilisban mult el. Dehát kendet mi lelte, hogy így neki támad?

A király elkacagta magát, végig simított a fia fején. — Na, eredj fiam, tedd ezt a helyére — s kezébe nyomta a szarvastüllököt. De bizony még akkor is hümmögött, mikor már a második játszma malmot vesztette el.

Kilenc óra volt vacsora után, hogy a királyasszony jó éjszakát kívánt s ment az udvarhölgyeivel. A király elébb még végig szitta a vacsora utáni pipát, akkor azután oda ült az asztalhoz, szembe a fiával, aki a hold hajlását nézte az erdő felett.

— Hát — kezdte — gyermek, ide hallgass. Te mai naptól fogva nem vagy már gyermek, meghallgathatod azt, amit neked mondandó vagyok.

Az a tüllök, amit te ma megfujtál, az nem közönséges vadásztüllök. Először is azért, mert a szarvas, mely annak idején tizenhetediknek agancsdíszül viselte, egyik ősnagybátyád halála árán adta csak ide. Azóta hozzá egy babona fűződött még s ez az, hogy amely napon először meg tudja fujni a gyermek, az attól a naptól kezdve nem gyermek immár.

Ez hát így volna. Már most aztán rám van bízva, hogy veled többet is közöljek ennek a kürtnek a történetéről vagy se. Gondolkoztam rajta s határoztam róla. Tehát:

Mikor én még legényember voltam s a te nagyapád és nagyanyád élt, hogy az öregek ne tudjanak róla, a három legközelebbi faluval három kürtjelben állapodtam volt meg. Ha ez a régi kürt egyszer megszólalt, Luhiban, ha kétszer, Borsán, ha háromszor, Csernán készített utra egy lányt egy vén kuruzsló asszony. A lánynak is kitelt móríngra, a szipirtyó is megkapta a maga hat aranyát. Ugy épen ebben az időtájjban szoktak érkezni.

Fiam. A sorsnak nem okos dolog ellenállni vagy nem követni az intéseit. Én nem tudom: vajjon él-e még Luhiban az az öreg asszony, bizony én már réges-régen nem fujdogálom azt a kürtöt, de lehet, hogy egy-két perc és itt lesz a leány. Te nem vagy már gyermek, lássad, mit csinálj. Sem én, sem más te rajtad most nem segíthet, magad kell végezd ösztönöd szerint.

Szólj, jó éjszakát kívánt az öreg király, letett az asztalra hat darab aranyat, azzal aludni tért.

A fiu magára maradt. Alatt, míg az apja beszélt, vénült egy évet. Leánytestvére nem volt és sokszor gondolt egy lányra nagy, ismeretlen, egy kicsit testvéri, egy kicsit férfi-, de leginkább valami játszó-

pajtásos szerelemmel. Most nagyon, megcsufoltan szégyelte magát. Ugy érezte, hogy őt és minden tisztaszüzi poézisét a nőről most el akarja adni az apja az ő idejében mért olcsó árán a csókvásárnak. Lelkében meg-megindult egyedül a hálószobája felé, de tényleg már nem lehetett. Visszafogta a hősiesség kíváncsisága.

Arra rezzent magához, hogy egy árnyék hull elébe a vállán keresztül. Felugrott. Egy töpörödött százesztendő anyóka görnyedt előtte. A királyfi ráismert egykori dajkájára. — Maga az, Rózsa néni — kiáltá nagy megkönnyebbüléssel.

— Jaj, felséges urficska, de megnőtt, mióta utoljára láttam. Be derék, szép szál ember lett — kapkodott az öreg a királyfi keze után. — Hü, a derekam. Biz ekkora ut nem való már az én öreg csontjaimnak.

Na, egy ideig eldiskuráltak, aztán egyszer felállt a vénasszony. — Hanem hát a felséges urfi biztosan nem az én okatlan fecsegésemért virraszt gyertyavilág mellett. No, én kotródom is már, csak anynyit mondok még, hogy a leány az én nevelésem. Hét éve gondozom, ápolom, őrzöm, hogy majd csak eljő egyszer az ideje. Tavasz óta már mindennap vártam, hogy egyszer felzendül a kürt.

A királyfi intett az aranyakra, a vén eltette a pénzt, kezét csókolta és sok jó kívánságok között elbicegett a cselédházak felé.

És jött a lány. Jött lassan, lehajtott fejjel, egyenesen. A sötétség kettévált előtte, a holdfény glóriába fonta puha, sulyos szőke haját, ringó, vállból lépő lépése, tulságosan vékony lába, pompás növése példája volt azoknak a szláv lányoknak, kik a népből a fajtának minden előnyével ütköznek ki.

Megállt. Lassan felemelte a fejét. Bőre fehéren fénylett, hosszan ivelt világosszürke szemei rádermedtek a királyfira.

Igy álltak egy kerek percig, két gyöngye, gyarló ember, akiknek a következő percben talán már megszáj egymást szeretni.

A fiu leültette a lányt, maga pedig szembeült vele és nézte. Nem tudta róla levenni a szemét s nem látta mégse. Nem volt egy árva gondolata sem arra, hogy mit kezdjen mármint a lánnyal. Kezében még nem volt meg a simogatás, melynek viselője minden nőt látott férfi, szájából hiányzottak még a magunk szerelmét szuggeráló becéző szavak, a vágyat kibontó vágyritmusoknak nem voltak még meg a mozdulatai benne, nem volt még neve, emléke ajkán a csóknak.

A királyfi felállt, odament a lányhoz, megfogta ujjai hegyét és illette őt az egyetlen szóval, melyben benne tudott minden érzést, melyet ebben a percben érezni lehet: — Szeretlek — mondta.

A lány, aki biztosan sok mesét hallott mesélni már a szerelemről, aki négy órát gyalogolt a férfi felé, ösztönösen érezte, hogy üres, könnyű ide most ez a szó, hogy nincs benne sem ő, sem a fiu ebben a szóban, alázatosan, némán hajtotta le a fejét.

A királyfinak elfogyott a mondanivalója. Tudta, hogy ide még szavak hiányoznak, látta azt is, hogy ez a perc nem a tűnődések, tétovázások perce, a hiányzó szavakat férfimozdulattal akarta pótolni: a lány szájához hajolt.

A lány kilendült a csók alól és felugrott. A szeme visszavillant a királyfiéba. — A testem a tied, de az ajkamat csak annak adom, akit szeretek.

A fiu utána kapott. Ugy megfogta a lány karját, hogy az térdre csuszott belé. Hát megcsufolták. Nem elég erős, nem elég szép, nem elég férfi? Jött, hogy megüsse ezt a nőt.

A nőt sértette meg benne ez a nő, a nőt, akit

ismeretlenül viselt magában nagy, eljövendő szépek, s akihez ez itt most már nem hasonlított.

— Eredj! — kiáltott rá. — Többet ne lássalak. Hát nem kell a tested, viheted, nem kell.

A lány megijedt. Jobbáglány volt, mindennel számolt volt. Nem kellett volna . . . — egy könyörgő, megalázkodó mozdulatot tett.

De a fiuban már ur lett a vágy: megszabadulni a megoldhatatlan, kínzó perctől s legalább szavakkal visszavágni a lányt. — Takarodj — rivallt rá — nem kellesz. — Aztán sokáig csak állt, állt s bámult az eltűnt leány után, aki nekiszaladt az éjszakának.

Innétől kezdve a királyfinak rosszak lettek a napjai és még rosszabbak az éjszakái. Az öreg király eleinte még emlegette, hogy: krízis, krízis, le kell járjon, de egy idő múlva kezdett soká tartani a krízis. A királyfi elfelejtett kacagni, azóta az éjszaka óta. Nem evett, folyton az erdőket járta. Néha megtörtént, hogy napokig nem került elő, aztán jött sárosan, tépetten, fáradtan, kedvtelenül és egy jó szót nem lehetett hallani tőle. Mindig kóborolt, mindig vadászni járt és sohase lőtt még egy nyulfiókot sem.

Eleinte mintha keresett, üldözött, talán vérmedvét hajszolt volna. Később mintha futott, menekült volna.

Szép szava, kemény parancsa, anyjának, apjának hiábavaló volt. Nem segített rajta semmi rávaszág és semmi csudadoktor. Pedig egymásnak adták az ajtókilincset nagyhirű doktorok, udvari mulattatók. Hiába jártak az udvarban külön-különb dármák és perszónák: a királyfi kutyába se vette őket, unott és dermedt maradt. Azt mondták, hogy varázs verte meg.

Mulott az idő s a turkuli vár tájéka, mely azelőtt mindig virágfakadás, napfény, öröm volt, lassanként azóta az éjszaka óta őszire váltott. A környékbeli falvak lányai pedig együtt sápadtak a fák levelevel.

Egy szürke, csüggeteg, hervatag délután a királyfi ismét a Tiszavölgyet járta. Hiába, hiába. Nem fogja megtalálni soha. A nő, akit egyszer elengedti . . .

Végig keresett már minden falut, minden szénetető kunyhót, de a lány örökre eltűnt. Százszor azt hitte, őt látja jönni: volt lány, aki az ő ringó termetét viselte, volt, aki az ő szőke, dús haját hordta, volt olyan, aki azokkal a világos szemekkel nézett a szemébe: ő mindenik volt és ő nem volt senki.

Ijja a vállára volt akasztva, lova lehajtott fővel botorkált, amint haladt céltalanul a víz mellett. Ment, ment, mögötte csöndesen kocogott a végzet s . . .

Egyszerre arra eszmélt, hogy egy hűvös, puha kéz simit végig a homlokán. Hirtelen feltekintett: egy árny, egy emlékezésnyi villanás tünt el az erdő fái között. A királyfi megtántorodott: ez ő volt, utána. Vad hajsza következett. Sziklákon, vizmosásokon, szakadékokon, omlásokon hajszolta keresztül a lovat, ott, ahol soha azelőtt ló nem járt. A lány egyre esalta, hívta, hitegette. Néha lépésnyi közelre beárta, hogy gunyos nevetéssel szakadjon ki a már-már megmaradó kézből. Néha mintha nem is egy, hanem két, három, tiz, száz lány suhant, lebbent, foszlott, kavargott volna.

A ló a harmadik hegyen a Pozizsevszka táján kidőlt. A királyfinak ronggyá szakadt már a gunyája, alkonyodott, a völgyekből valami eddig soha nem látott sulyos, szintelen, gomolygó, hullámzó párázat szakadt fel s szállt, árált mindent elborítva és elsötétítve az ormok felé. A királyfi azon vette észre magát, hogy egyszer csak ezer és ezer leányfantóm

veszi körül, mindenik magasra ivelt derekat, szőke haját, szürke szemet visel és viszik, vonszolják, kerítik, üzik . . .

A királyfi a Pietros tetőre ért . . .“

*

Félhatkor ébredtem reggel. A gáthidlásban mindenki aludt, az emberek köpenyegükbe burkolva eldobott terhekhez hasonlítottak, a tüzek kihamvadtak, némelyikről még nagyon finoman szűrt kék füst lap pangott elő, a víz örök robajjal zugott.

Megértettem, hogy hol vagyok. Fáztam. Nagyon gyűröttnek és elhagyatottnak éreztem magam. Felkeltem, kimentem mosdani. A helyzet teljesen reménytelen volt. A ködöt, mint az oroszok a támadó vonalaikat, minthogyha meghatszorozták volna és hullt az eső anélkül, hogy esett volna.

Dél előtt veszteg ülésre voltam kárhóztatva. Vagy háromszor próbáltam meg nekivágni a hegyeknek, egy óra múlva, másfél óra múlva visszajöttem: ötven lépésnél nem láttam tovább. Végül is vissza ültem a völgyzáróba. Tünődtem, mivel lehetne foglalkozni. Igaz. Én nem hallottam a tegnapi mese végét, közben elaludtam. Meg fogom kérni az emberemet, hogy fejezze be.

„Az erdőember mincs sehol, társaival együtt korán utra ment, estére ha talán visszatér. Ejnye, kár. Pedig az a mese . . . hogy is lehet tovább az a mese?“

Kora délután szállt fel valamennyire a köd. Elindultam. Gyalog, egyedül. Két óra múlva a Turkulra értem.

Hm. Hát itt volt az a vár. Elővettem a távesővet, körülnéztem. A köd már teljesen felszállt s az augusztusi verőfényben egész Körösmezőig lehetett ellátni. Igen. Jobbra a Cserna Hora, Pop Ivan, balra a Menczul, Pozizsevszka, Hoverla, Pietros . . . de mi is lehetett a mese vége?

Hárommegyed három. Jó lesz sietni, még dolgozom van.

Öt órakor értem a Pietrosra. A kétezer méteres csucson friss szél hajtotta át a felhőket, az északos oldalon nagy táblákban örök hó, közötté csomókban piros havasi rózsák.

A tetőn végig dőltem. Hát ezzel kész volnánk. A feladat meg van oldva. Az úteget két ágyunként kell felállítani Pietros és Hoverla közé, a Menczul „c“ betűjéhez és, és, lássuk csak a vázlatot . . . igen a Pozizsevszkat átvágó gyalogutra. Helyes. Ut ide csak ez a dülőtnak berajzolt vezet, de ezt fél nap alatt negyven ember ágyuval, négy fogattal járhatóvá teszi. Na jó. Az átlóhetőség rendben van, a hordtávolság, hm, azt tudja Isten, azzal egy kissé . . .

Valaki jön fel a hegyen. Nő. Egyedül van. A fején egy kosár és . . . amennyire távesővel ki lehet venni, szőke. Érdekes. Erős, magasra szabott felső teste van és nagyon puhán, ugy . . . a vállából jár. Mit keres ez itt? Biztosan sajtot visz át.

Meglátott. Megáll. Tényleg szőke haja van. Három hónapja nem beszéltem nővel. És most délután hat órakor a legutolsó percben Isten élémbé teszi ezt a, ezt az akárkit a Pietros tetején.

Megindul. Egyenesen rám jön. Fekve maradok. Az ágyuk, lehet, hogy egy félesztendeig is itt fognak állni. S akkor ugyanis mindenki lesz majd a lány. Lehet, hogy mire leérek, már parancs vár, menni kell odább és akkor nem látom ugyse többet.

„S a királyfi a Pietros tetőre ért . . .“

Ézóta talán már huszonegy éves is lehet a királyfi.

A lány hozzámig ért. Nézem, nézem a ringó járását, a sulyos, puha, szőke haját, a hosszan ivelt

szürke szemét, fekszem a földön, még egy lépés és rám fog lépni.

Valami háboruviselt, kihívó, kíváncsi mosoly jelenik meg az arcán, azt mondja: Jónapot és kitér. Elérhetném, ha most utána nyulnék, — most megy le a nap a lengyel határon — még elérhetném.

Megette a nap. Aranyos-lilás párázat onnan idáig az erdők felett a levegő. Onnan idáig abban az aranykődben állnak sorban az asszonyok, akiket mióta az az első jött s mult anélkül, hogy az enyém lett volna, elengedtem. 16 éves voltam.

Azóta huszonegy éves lett a — királyfi, aki a Pietros tetőre ért . . .

Felugrom. A mese, a mese vége . . . ez itt . . . a Pietros . . .

Elment.

*

Este jó. Lent a völgyek felett már elfoszlott az aranylila fátyol, valami szintelen, testetlen anyag leng a helyében. Mennem kell.

Félóra múlva a völgyzáróhoz érek. — Nyergelni, András. — A hidlásban egymás után gyulnak ki a karácsonyi tüzek, az alkonyat lopózkodik a fák között.

Menni. Nyeregben vagyok.

„Egy szürke, hervatag, csüggeteg délután a királyfi ismét a Tiszavölgyet járta. Hiába, hiába. Nem fogja megtalálni soha. A nő, akit egyszer elengedtünk . . .“

Egyszerre arra eszmélek, hogy egy hüvös, puha kéz simít végig a homlokomon. Felnézek: egy árny, egy emlékezésnyi villanás surran az erdő fái között. Két, három, tíz, száz lány suhan, lebben, foszlik, kavargog körülöttem, egyiknek magasra ívelt dereka, másoknak szőke haja, harmadiknak szürke szeme van: mindenik ő és ő egyik sem.

Sarkantyut. Menni.

És megyek. A gunyám ronggyá szakad, a vérem elhull, alkonyodik.

És mögöttem jönnek a ködasszonyok.

Csanády György.

ÖRVÉNY.

Iránytűd változatlan, jól mutat,
És elveszited mégis az utat.

Fehérlő tengerszirtre állva intelk
És akkor aztán elfeledsz te mindent.

Sirály vijjogva száll árbóc felett,
Te csak jössz hozzám egyre közelebb.

Pedig tudod, hogy a Szírén vagyok
És megmorajlanak halálhabok . . .

A kormányrudhoz kapsz, hozzáfeszülsz!
Hiába minden, már nem menekülsz.

Ez meg van írva, fátum, végzet, törvény,
El foglak vinni, mint hajót az örvény!

BOBULA IDA.

Egyetemi hallgatók figyelmébe!

HEIMONTAL borbély- és fodrászüzlete

Takaréktár-utca. Figyelmes és pontos kiszolgálás.

IRODALOM.

Anthologia Bo-Sin Endre, Molnár Endre, Palasovszky Béla és Zeykváry Elemér verseiből.

(Budapest, 1922. 80 lap.)

Amint a tsinos kiállítású kis kötetben lapozunk úgy érezzük, mintha derűs nyári napon virágos réten barangolnánk. Nem buja, meglegházi virágok, egy marék mezei virág van összefogva; nem felkorbácsolt szenvedélyek szava cseng a sorokban, hanem leszűrt érzéseké egyszerű, tiszta hangon. A mai khaotikus állapot okozza a gyakran lemondó hangot. Érzékeny, mélyen érző, tiszta lelkű emberek versei ezek s mély szentimentalizmusuk nincs kárára a kötetnek. Bár kevés számú szemelvény áll előttünk egy-egy költőtől, mégis teljes képet alkothatunk egyéniségükről:

Bo-Sin Endre komoly, gondolkozó fő. Egy-két vonással mélyen járó gondolatot vet papírra. Verselése közel áll finn rokonaink verselési technikájához, sajátos kifejező erejéhez. Szívesen időzik a fjordok népe között, mint csendes meséje is mutatja „Hutson Knut“-ról.

Molnár Endre soraiból a magyar népdal kedves vereslése cseng elő. A magyar erdő, magyar égbolt ihleti dalra, csak magyar motívumokat használ. Fülbemászó, könnyed ritmusa sokáig elkísér, pl.:

Szembenézek most a fény
Lecsukott szemével
S altató daft dudolok,
Éj van, csendes éjjel.

(Nocturno.)

Palasovszky Béla Balassi örökében ügyesen pengeti a lantot, de megleghangu, művészi gonddal csiszolt szonettjei is sikerültek, mint:

A kis város kongó utcáin át
Hozzad viszik a süvítő szelek
Borongós lelkem gyászos sóhaját,
Neked, neked és mindig csak neked.

(Szonett Éjek Évadján.)

Zeykváry Elemér hangja a lemondásé. A sorok mögött fájó, az Életben csalódott szív vergődését érezzük, néha meg önkéntelenül Reviczkyre gondolunk, mikor ilyen sorokat olvasunk:

Ajkad tavaszi naphevét
Leheld ajkamra át
S olvaszd fel árva, bus szívem
Mélyén a zuzmarát.

(Virágének.)

A négy fiatal költő erdélyi vérünk s az Uj Élet hasábjairól is ismeri már őket közönségünk.

A kötet budapesti szerkesztőségünk útján is megrendelhető. Ára 100 korona. Szőke Sándor.

Legkedvesebb lapom

a Székely Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Egyesületének tulajdonát képező

UJ ÉLET,

melyre ismerőseim körében előfizetéseket gyűjtök, s melyet hazafias szelleme miatt mindenkor és minden módon pártfogolni fogok.